

Ez formál, oszt

Hideg tetőn ki áll,
szemében sarki táj ragyog.
Így látom ezt az őszi fényt,
s benne, amit majd itthagytok.

Zörög az évig sose nőtt
kék távlatok jelrendszere
tollam és terveim fölött
s a semmi suhogó keze.

Ez formál, oszt szívet, hegyet
s gyűrt rétegekkel az idő
feszül, vetődik, betűmre dől,
akár zöld fáival a kő.

Mi látszik még? ... És ki marad? ...
Vad jéghegyek villámlanak
s tűzükből, mit itt hagyok,
lyukas salak ... Az sem ragyog ...

Kívülről fénylik

Erőltetett ... A dal sem igazi ...
Konzervgulyás birka helyett.
Mintha lopnánk és kés fojtaná
hegyünket és e szüretet.

— Batárok, puttonok, hová?
Látom, vagy láttam szárnyatok? —
Egy óriás pillangó hímpora
messzi magasból még ragyog.

A tárgyak arca és az emberé
korváltóba, tudom, kopott.
A rúd kiáll ... Sorakoznak
az emberek és a sorok

egy kép elé, bámulni azt,
hogy szüretel, ki szőlőt se látott.
Kívülről fénylik, nem belül.
Hideg hegyekre látok.